

[Hendriksen.]

Aldersrenteordning skal hvile i sig selv, saaledes at Befolkningen normalt klarer sin Alderdomsforsørgelse uden Tilskud fra det offentlige, maa Præmien sættes saa højt, antagelig til 36 Kr. aarlig pr. Individ, at det er den største Tvivl underkastet, om visse Befolkningsgrupper er i Stand til at udrede den Aar efter Aar. Præmierne maa da sikkert nok ogsaa sættes langt lavere, men Resultatet heraf vil være, at de kun vil tjene til delvis Betaling af Aldersrenten, selv om de indgaar tilfredsstillende. Nu erkender jeg naturligvis villigt, at en saadan delvis Betaling, som jeg nævnte før, utvivlsomt er et Fremskridt, men Hovedfejlen er, at den ikke udnytter Betalingsevnen hos den Del af Befolkningen, der har denne Evne, og da navnlig ikke hos Mellemstandslagene, af hvilke flere og flere synes at opgive Selvforsørgelse i Alderdommen, da man nu mener, at man er sikret gennem en Aldersrente fra det offentlige Side.

Nu ligger Sagen jo saaledes, at de Grupper af Befolkningen, der i økonomisk Henseende maa henføres til Mellemstandslagene, i den sidste Menneskealder har været stærkt voksende. Jeg skal til Belysning heraf fremhæve nogle Oplysninger vedrørende Indtægtsfordelingen i 1903, 1915 og 1927, udarbejdet af det statistiske Departement. For Overskuelighedens Skyld benytter jeg kun afrundede Tal, og jeg peger samtidig paa, at man naturligvis ved Benyttelsen af disse Tal maa erindre saavel Befolkningstilvækst som det Faktum, at Indtægternes Købeevne stadig er blevet forringet.

Departementet oplyser, at i 1903 havde 774 000 Personer en Indtægt af indtil 800 Kr. aarlig, medens det tilsvarende Tal i 1927 kun er 481 000. Denne Oplysning har naturligvis kun indirekte Betydning og indirekte Interesse for Spørgsmaalet om Befolkningens Forsikringsevne, og noget lignende gælder Oplysningen om Indtægterne fra 800 til 2 000 Kr. Jeg skal, da Statistikken foreløbig er uden Specifikation indenfor disse Indtægtsrammer for 1927, kun anføre, at i 1915 havde 90 000 Personer en Indtægt af 800—1 000 Kr., 258 000 Personer en Indtægt af 1 000—2 000 Kr. For begge Grupper tilsammen er Antallet af Personer, der har en Indtægt fra 800 til 2 000 Kr., i 1927 615 000.

Særlig Interesse i Forholdet til, hvem man kan betegne som i økonomisk Henseende tilhørende Mellemstandslagene, har følgende Oplysninger: Med en Indtægt

fra 2 000 til 3 000 Kr. anføres i 1903 33 000 Personer, i 1915 72 000 Personer, i 1927 227 000 Personer; med en Indtægt fra 3 000 til 4 000 Kr. anføres i 1903 12 000 Personer; i 1915 28 000 Personer og i 1927 134 000 Personer. Med en Indtægt fra 4 000 Kr. til 5 000 Kr. anføres i 1915 14 000 Personer og i 1927 63 000 Personer. Jeg tror, disse Tal meget rammende underbygger mit Ønske om, at man ved Folkeforsikringsordningen bør tage særligt Hensyn til Betalingsevnen hos Mellemstandslagene. I øvrigt vil vel ingen bestride den Opfattelse, at særlig Byernes Arbejderstand i ikke ringe Omfang er naaet op paa et økonomisk Mellemstandsgrundlag. Store Dele af den københavnske Arbejderstand, der har Arbejde af fast Karakter, tjener nu 3 000—5 000 Kr. aarlig; det forekommer mig kun naturligt og rimeligt, at dette Arbejderlag i højere Grad end hidtil privatøkonomisk bør holde sig selvstændigt. Selvforsørgelsen bør nu ogsaa omfatte Alderdomsforsørgelsen.

Til disse Bemærkninger vil jeg gerne føje en Henstilling om, at man ikke vedblivende, saaledes som det i de senere Aar næsten udelukkende har været Tilfældet, drager sine Slutninger paa Grundlag af den vanskelige Stilling for dem, der er ruineret gennem en lang Arbejdsløshed eller vanskelige Erhvervsforhold, og som Landet maa gøre sig større Anstrengelse end hidtil for atter at bringe paa Fode. Landets økonomiske Evne skal ikke maales ud fra denne Tilstand, der dog, selv om den har været alt for længe, er og maa være en Undtagelsestilstand. Befolkningens økonomiske Evne skal vurderes paa Basis af Evnen hos dem, der har Erhverv, har Arbejde, og jeg vil hævde, at denne økonomiske Evne hos Mellemstandslagene for Øjeblikket ligger saa højt som nogen Sinde. Og hertil kommer, at de arbejdsløse, de, der intet tjener, efter vort Forslag heller intet skal betale, hvormod Forholdet bliver et helt andet, hvor Talen er om Forslaget med den lige store Præmie.

Endnu et Ord vil jeg gerne sige om de Tanker, der er nedfældet i dette Forslag. Saa vidt jeg forstaaer, har Princippet i dette ikke faa Tilhængere indenfor Venstrepartiet. Grunden er vel den, at det oprindeligt var Direktør Jensen-Sønderup, der fremsatte et Forslag, bygget over Systemet med den lige store Præmie. Imidlertid vil jeg gerne i denne Forbindelse pege paa, at Direktør Jensen-Sønderup paa et Møde, der blev afholdt i Dansk Forening for social Politik, umiddelbart efter at Aldersrentekommissionen i 1922 havde afsluttet sin